

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ  
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.— Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 8  
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς  
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ  
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ  
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15  
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις  
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουλίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 29

## Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 220)

Ἦ ἤρχε τέλος καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μοσχarioῦ, τὸ ὁποῖον ἐξαπελύθη εἰς τὴν πλατεῖαν, πάλιν ἐν ἡμέρᾳ ἐμποροπανηγύρεως, μετημφισμένον εἰς λεοντάρι. Ἡ μεταμφίσεις ἐπέτυχε θαυμασίως χάρις εἰς τὴν πολύτιμον δорὰν τοῦ βασιλέως τῶν ζώων, ἡ ὁποία ἐκόσμηε τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος Κερκέζ.

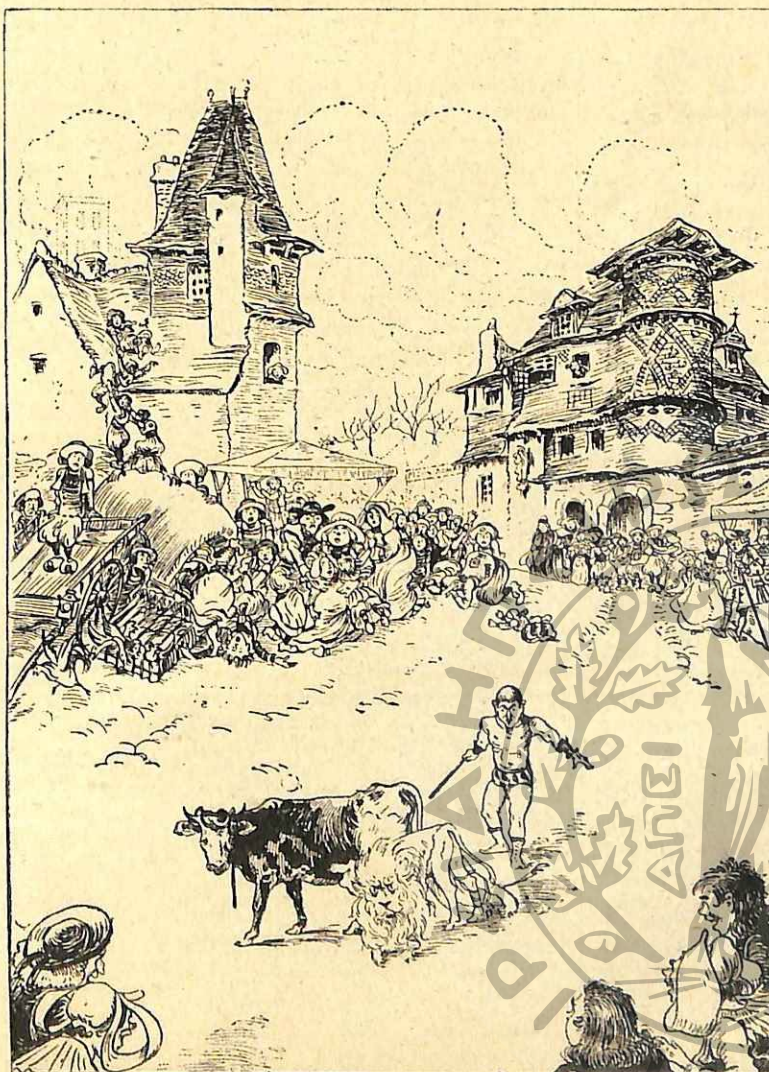
Ἡ ἀστείότης ἐπιστεύθη δι' ὀλίγας στιγμὰς, ἕνεκα τῆς ἀγνοίας τῶν χωρικῶν. ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι δὲν εἶχον ἐπισκεφθῇ ποτὲ θηριοτροφεῖον, καὶ ἀκόμη ἕνεκα συμπτώσεως, διότι ἀκριβῶς ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εἶχε φθάσει εἰς τὸ χωρίον ἓνας θηριοδαστής μὲ διάφορα ζῷα. Αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι στιγμαὶ ἤρκεσαν διὰ νὰ ναστατωθῇ ὅλη ἡ ἀγορὰ ἀπὸ πανικὸν ἀπερίγραπτον. Οὕτω συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς πανικούς : οἱ πλέον ἀνεξήγητοι καὶ ἀδικαιολόγητοι, εἶνε καὶ οἱ φοβερώτεροι. Ἀρκεῖ ἓνας τρελλὸς νὰ φωνάξῃ εἰς τὸ θέατρον : Φωτιά ! καὶ τὸ πλῆθος κατατασκαίνεται, πρὶν ἰδῇ κανεὶς οὔτε ἓνα σπινθῆρα, οὔτε μίαν τολύπην καπνοῦ. Ἦτο λοιπὸν φυσικόν, ἡ κραυγὴ « Ἐφυγε ἓνα λεοντάρι ! » ἐπαναληφθεῖσα ἀπὸ ἑκατὸν στόματα, καὶ ἡ θεὰ ἐνὸς ζῶου φοβεροῦ καὶ παραδόξου, ὁμοιόζοντος κάπως μὲ λέοντα, νὰ ναστατώσῃ τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ προξενήσῃ πανικόν· εἶνε δὲ θαῦμα πῶς ὁ κ. Βαῖλος δὲν ἔλαθεν ἀφορμὴν νὰ καταγράψῃ εἰς τὸν κατάλογόν του καὶ σοβαρώτερα δυστυχήματα, μέσα εἰς τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον συνωστισμόν, τὸν συμφορμὸν ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε.

Πῶς κατωρθώθη τὸ μασχάρισμα τοῦ μοσχarioῦ ; Τοῦτο δὲν ἐγνώσθη ποτὲ ἀκριβῶς. Φαίνε-

ται ὅμως ὅτι τὸ ἀμπέλι τῶν γονέων τοῦ Γιαννιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγειτόνευε μὲ τὴν πλατεῖαν, ὑπῆρξεν ὁ τόπος τῆς προπαρασκευῆς τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ τέρας ἐπαρουσιάσθη ἐξαφνα, χωρὶς νὰ ἤξεύρη κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἐβγήκε, καὶ ὅτι μόνῃ ἡ θεὰ τοῦ ἐκένωσε διαμῖς τὸ ἡμισυ τῆς πλατείας. Ἀπὸ τὴν αὐτοσχέδιον ἐκείνην κονίστραν, διῆλθε τότε μίξ θραπέτις ἀγελάς, κατόπι τῆς ὁποίας ὁ ψευδολέων ἤρchiσε νὰ τρέχῃ, μὲ μυκηθμούς οἱ

ὁποῖοι δὲν εἶχον καμμίαν σχέσιν μὲ βρυχηθμόν, καὶ ὅταν ὁ νεόφερτος θηριοδαστής ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν παράγκαν τοῦ βιαστικὸς μὲ μίαν σιδηρὰν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐπληρίσας, ἔμεινε κατὰ πλῆκτος ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἡμέρου ζῶου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόγευμα προφανῶς εἶχε καθυστερήσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον, ἂν οὐ κατάρθωτε νὰ πλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ νὰ ρίψῃ πλαγίως τὸ δέρμα τοῦ λέοντος. ἤρχισε νὰ θηλάξῃ εἰρηνικώτατα !

Ἄν δὲν ἐσημειώθησαν δυστυχήματα ἀνθρώπων, ἐν τούτοις ὅμως μερικὰ καλὰ θία αὐγῶν ἐπλακώθησαν, μερικὰ ἀγγεῖα βουτύρου ἐπατήθησαν, μερικὰ πουλιὰ ἐφυγαν, μερικὰ ἀσκία μὲ κρασί ἢ μὲ λάδι ἐχύθησαν. Ὁ Βαλεντίνος, πιστὸς εἰς τὴν συνήθειάν του νὰ πληρώνῃ τὸς ζημίας, ὡς μεγιστάν, μὲ μεγάλην ἐλευθεριότητα, δὲν ἠθέλησε νὰ χάσουν τίποτε οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας του, καὶ, ἀφοῦ πρῆλθεν ἡ συγκίνησις, ἀφ' οὗ ἡ λεοντὴ μετεκομίσθη εἰς τὸν πύργον, καὶ ἀφ' οὗ τὸ μασχάρι παρεδόθη εἰς τὴν μητέρα του, ἐπεφόρτισε τὸν Γιαννιὸν νὰ περιέλθῃ τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ ναναγγείλῃ, ὅτι, ὅσοι εἶχον ὑποστηλῇ ζημίαν, ἡμποροῦσαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ποζημιωθοῦν. Καὶ παρουσιάσθησαν τὸσον πολλοί, ὥστε θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ὁλόκληρος ἡ ἀγορὰ κατεστράφη. Τὸ μέγα τοῦ πλῆθος τῶν ἀπαι-



« Ἡ θεὰ ἐνὸς ζῶου φοβεροῦ καὶ παραδόξου. » (Σελ. 225, στήλ. α'.)



τητῶν ἀπετελεῖτο: ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι πραγματικῶς εἶχαν ζημιωθῇ, ἀλλ' ἐξετίμων τὰ ἐμπορεύματά των εἰς τὴν ὑψηλότεραν τιμὴν — ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν ἐνθυμοῦντο καλὰ τί καὶ τί εἶχαν φέρῃ εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἂν οὐ ἀνεπαύσαντο τὴν μνήμην τῶν, ἐπέσθον τὸ τέλος πάντων ὅτι πραγματικῶς τοῖς ἔλειπαν μερικὰ πράγματα ἀξίας — ἀπὸ ἐκείνους τέλος, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν χάσῃ κανὲν πρᾶγμα, ἀλλ' ἰσχυρίζοντο ὅτι αἱ τιμαὶ ἐξέπεσαν πολὺ ἐξ αἰτίας τοῦ σκανδάλου, καὶ ὅτι θὰ ἐπωλοῦνται τὰ ἐμπορεύματά των πολὺ ἀκριώτερα, ἂν ἡ εἰρήνη, ἡ εὐνοία εἰς τὸ ἐμπόριον, δὲν διεσπλάυντο. Ὅλοι εἶχον προμελετήσῃ τὰ ἐπιχειρήματα, διὰ τῶν ὁποίων θάπεδαινοον τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν των. Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη τῶν λόγων. Ὁ Βαλεντίνος, ὁ ἐλευθέριος καὶ μεγαλοπρεπὴς Βαλεντίνος, μ' ἓνα βαλάντιον γεμάτον χρυσᾷ νομίσματα, (ἦσαν ὅλοι τὸν αἰ οἰκονομίαι, δὲν αὐτῶν τοῦ πατρὸς του, τῶν θείων του, τῆς μάμμης του, τὰ ὅποια ἀπετέλουν ποσὸν ἀξιοσέβαστον) παρήλασε πρὸ τῆς ἀτελευτήτου σειρᾶς τῶν τεταμένων χειρῶν καὶ ἔδωκεν εἰς κάθε ἓνα ὅ,τι ἐζήτει. Φραγμὸς διὰ τὴν ἀπλησίαν ἐκάστου χωρικοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος, παρὰ ὁ φόβος μήπως ἤθελε φανῇ πάρα πολὺ κλέπτῃς εἰς τοὺς γείτονάς του, καὶ ἐν τούτοις ἕκαστος ἐφυγεν ὀλίγον δυσηρεστημένος, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ πολὺ περισσότερα.



• Ὁ ἐλευθέριος καὶ μεγαλοπρεπὴς Βαλεντίνος. (Σελ. 226)

Ἡ περιφρόνησις αὐτὴ πρὸς τὸ χρῆμα ἦτο τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ Βαλεντίνου. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ ποτὲ ὅτι ἡ ὑπερβολὴ εἰς κάθε πρᾶγμα εἶνε κακὴ, καὶ ὅτι ἂν ἡ φιλαργυρία εἶνε βδελυρὸν ἐλάττωμα, ἀλλὰ καὶ ἡ σπατάλη, ἡ τυφλὴ ἀσωτεία, δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτος. Τὸ χρῆμα, ἰσάκως ἀνωφελες εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς Ἐξηνταβελώνη ἢ ἐνὸς ἀνοήτου ποῦ το σπαταλᾷ τρελῶς, γίνεται ἔξαρνα, εἰς τὰς χεῖρας ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, τὸ καλλίτερον ὄργανον εὐπορίας. Εἶνε ὄπλον κακὸν ἢ εὐεργετικόν, ὅπως τὸ ξίφος, ἀναλόγως τῆς χειρὸς ἡ ὁποία το κρατεῖ, εἶνε ἐτοιμὸν διὰ τὸ ἐγκλημα ἢ διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος.

Καὶ ὁ Βαλεντίνος, ἂν οὐ ἐξήντηλσε τὸ βαλάντιόν του χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλο

καλὸν παρὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ματαιοδοξίαν του, δὲν ἐσυλλογίσθη οὔτε πρὸς στιγμήν ὅτι οἱ τιμωροὶ του θὰ ἐστεροῦντο. . . Εἰς τὴν διαγωγὴν ταύτην ὑπεστηρίζετο καὶ ἐπεδοκιμάζετο ὑπὸ ἐνὸς ὁπλαρχηγού, τὸν ὁποῖον ὁ κόμης, ἀσυνέτως ἴσως (ἀλλὰ ποῦ νὰ το εἰξεύρη!) εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ υἱοῦ του. Ἰδοὺ διατί:

Ὁ κόμης εἶχε διέλθῃ τὴν νεότητά του εἰς τὰς Βερσαλλίας, εἰς τὴν βασιλικὴν Αὐλὴν, εἶχε δὲ βαρυνθῇ τὸν κόσμον καὶ ἐπιθυμήσῃ τὴν ἐρημίαν, μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς του συζύγου, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Βαλεντίνου. Ἀλλ' ἂν αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ ζῇ ἀφανής, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κτημάτων του, εἰς τὸν ἐρημικὸν του πύργον, μόνος μὲ τὴν θλιψὴν του, μὲ τὸ πένθος του, ἐσυλλογίζετο ὅμως, ὡς πατήρ φιλόστοργος καὶ δίκαιος, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἰδίαν ζωὴν καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς του. Ἐδοκίμασε λοιπὸν — μολοντί τοῦ ἐστοίχιζε — νὰ πείσῃ τὸν Ἰωάννην, τὸν πρωτότοκόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰκόσι ἐτών, νὰ ὑπάγῃ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ Παρίσι, μερικὰ χρόνια τοῦλάχιστον, καὶ νὰ ποικίλῃ θέσιν εἰς τὴν Αὐλὴν μετὰ τῶν ὁμοίων του κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ τὴν περιουσίαν. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε συναίσθανθῇ τὸν θάνατον τῆς μητρός του ζωνρότερα ἀπὸ τὸν Βαλεντίνον, καὶ ἔλυπε τὸ νὰ γείσῃ μόνον τὸν πατέρα του, ἠνθήθη νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξίδιον.

Φίλεργος καὶ σοβαρός, μελαγχολικὸς καὶ χωρὶς φιλοδοξίαν, ὁ Ἰωάννης ἐννοοῦσε νὰ φοσιωθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν διέυθυνσιν τῶν κτημάτων, (τὴν ὁποίαν ὁ κόμης τῷ εἶχεν ἀναθέσει,) τὸ δὲ κυνήγιον ἀπετέλει τὴν μόνον του διασκεδάσιν. Ἡ ἀπόληψις τοῦ ἥτο τοιαύτη, ὥστε τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου ἐνεδύετο ὅπως οἱ χωρικοὶ καὶ ἔζη ὅπως αὐτοί.

Ὁ Βαλεντίνος ἦτο διαφορετικὸς, καὶ ὥς εἶδαμεν, πολὺ διαφορετικὸς, ὅθεν ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἔκρινε κάλλιστα τὸν χαρακτήρα τῶν υἱῶν του, ἐπερίμενε μὲ καποῖαν ἀνυπομονήσιν νὰ συμπληρώσῃ ὁ Βαλεντίνος τὸ δέκατον ἐβδόμον ἔτος, διὰ νὰ τον ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ Παρίσι, ἔπου μὲ τὰς πατρικὰς σχέσεις, μὲ τὸν ὀνόμα του, μὲ τὴν περιουσίαν του, ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος τοῦ Κερκὸς θὰ ἠμποροῦσε νὰγοράσῃ, καὶ νὰ διακριθῇ εἰς τὸ στάδιον τῶν ὀπλων, διὰ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πρωωρισμένος. Διὰ τοῦτο ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τῷ ἐσυγχώρει τὰς τρέλλας του, ὅσον ἐπικίνδυνοι καὶ ἂν ἦσαν κάποτε.

— Μπα! ἔλεγεν· ὁ συμπολίτης μας Δυγκεσκλίνος, ὁ μέγας ἥρωας, τὰ ἴδια ἔκαμνεν ὅταν ἦτο παιδί. Τὰ ἀτακτα παιδιὰ γίνονται καλοὶ στρατιῶται.

Καὶ διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἐξόδον τοῦ Βαλεντίνου, τοῦ ἔφερεν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἓνα ὁπλαρχηγόν, τὸν ὁποῖον κάποιος φίλος του ἀπὸ ἐκεῖ τῷ εἶχε συστήσῃ τὸσον θερμῶς, ὥστε ὁ κόμης εἶχε πλέον τὴν ἰδέαν ὅτι προσέφερεν εἰς τὸν υἱόν του τὸν μαργαρίτην, τὸν φοῖνικα τῶν ὑπηρετῶν, ἓνα μόνον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἰκανὸς ὄχι μόνον νὰ τον μύσῃ εἰς τὰ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ βίου τῶν Παρισίων, ὄχι μόνον νὰ τον διδάξῃ πῶς ἔπρεπε νὰ ζῇ ἐκεῖ ἓνας νέος καλῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ νὰ τον συμβουλεύῃ εἰς ὅλα, νὰ τον ὁδηγῇ πρὸς τὸ συμφέρον του, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τον ὑπερασπίζεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἀλλ' ὁ ἐπιλεγόμενος Πονηρίδης, — ἄς το εἰπομεν ἀμέσως, διότι καὶ σῆς δὲν θάργητε νὰ το παρατηρήσετε, — ἦτο ὁ ἐσχατος τῶν ἐλεεινῶν, κλέπτῃς τοῦ χειροτέρου εἶδους, κατεργάρας ποῦ δὲν ἔβριζε οὔτε τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης του, ἄνθρωπος τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ἀλλὰ πολὺ, πάρα πολὺ ὑποκριτής, ἀπὸ τοῦς ὑποκριτὰς ἐκείνους ποῦ περνοῦν ὡς οἱ τιμιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἠμπορέσουν νὰ βάλουν εἰς τὸ χεῖρ καμμίαν καλὴν λέξαν, ἄξιαν, κατὰ τὴν γνώμην των, τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους θὰ διατρέξουν διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν.

Ὁ Πονηρίδης ἔκλεπτε τὰς εἰάλας τοῦ οἴνου, ὅπως ὅλοι οἱ κακοὶ ὑπέρταται· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶνε βέβαιος περὶ τῆς ἀτιμωρησίας του, καὶ ἀπὸ τὸ νὰ φίσῃ νὰ γεννηθῇ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῆς τιμότητός του, ἐπρωτιμοῦσε ὁ καίμενος νὰ μὴ βάλῃ κρασί εἰς τὸ στόμα του ὁλοκλήρους μῆνας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ  
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Louis Morin)

## ΑΥΓΗ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Σὰν πρόβαινε ἡ Αὐγὴ ἀπ' τὴς κορφῆς, ἡ Κόρη 'στὸ βουνὸ εἶχε πατήσῃ. Ἐμοιάζαν ποῦ λὲς κ' ἦταν ἀδερφές, Κ' ἡ μία τὴν ἄλλη βγῆκε νάπαντήσῃ.

Στὴ βρύσι προχωροῦε βιαστικῇ, Στὴ βρύσι ποῦ τὰ ἔλατα ἡσκιάζουν, Καὶ 'στὰ κλωνία τῆς λυγαρίας ἐκεῖ Τὰ ἡδονία τὰ γλυκόλαλα φωλιάζουν,

... Μὰ τώρα πιά ροδένια λάμπ' ἡ Αὐγὴ, Ἀπ' τὸν ξανθὸ τὸν ἥλιο τῆς λουσμένης, Χωρὶς δροσιά, 'στὴ βελουδένια γῆ Πάνω 'στὰ μύρια τάνθη ἐαπλωμένη.

Παρόμοια καὶ ἡ Κόρη ἡ ἀγνή Ροδένια 'στὸ χωριὸ τῆς τώρα μπαίνει, Γυρίζει μὲ γεμάτο τὸ σταμνί, Γυρίζει ἀπὸ τὴ βρύσι κουρασμένη.

ΔΡΙΑΔΗ

## ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Συνομιλοῦντες, οἱ δύο νέοι ἐκαθόριζαν συγχρόνως καὶ τὰς καραμίδας των, — ἐργασία ἀπαραίτητος μετὰ τὴν μεγάλῃν χρῆσιν τῆς προτεραιότητας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Λάγκας ἐχώνετο εἰς τοὺς καλαμῶνας καὶ εἰς τοὺς θαμνοὺς τῆς ὄχθης, ἀναζητῶν φωλεὰς καὶ αὐγάς.

— Ναί, ἀγαπητέ μου Τζῶν, ἡ θύελλα ἤλθε τὴν στιγμήν ποῦ ἐχρειάζετο, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴ ξαναφανοῦν τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα ζῶα τώρα ποῦ παρήλθον. Ὅπως δὲ ποτε πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί.

Καὶ ὁ Κάμης ἐπίσης ἐφοβεῖτο μήπως, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας, ἦθελαν ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν τὰ τετράχειρα εἰς τὸς δύο ὄχθας. Ἀλλὰ ταχέως ἠσύχασε, διότι οὐδεὶς ὑπόπτος θόρυβος ἠκούετο, μολογόντι ἡ αὐγὴ ἐπροχώρει.

Ἡ προχώρησα ἕως ἐκατὸν βήματα ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὑπέλαθεν ὁ Τζῶν Κόρτ, καὶ δὲν εἶδε οὔτε ἓνα πύθηον.

— Αὐτὸ εἶνε καλὸς οἰωνός, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ἐλπίζω ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ χρησιμοποιοῦμεν τὰ φυσίγγιά μας διαφορετικὰ ἢ ἀμυνόμενοι ἐναντίον τῶν μακάκων. . . Χθὲς ἐνόμισα ὅτι ὅλη μας ἡ προμήθεια θὰ ἐτελείονε!

— Καὶ πῶς θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ τὴν ἀνανεώσωμεν; ὑπέλαθεν ὁ Τζῶν Κόρτ. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς νὰ μὲς παρυσιασθῇ καὶ δεύτερος κλωδὸς Γιοχάουζεν, διὰ νὰ πάρωμεν σφαίρας, πυρίτιδα καὶ μόλυβδον!

— Ἐ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁσον συλλογίζομαι ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἰατρός ἦθελε νὰνοῖξῃ κοινωνικὰς σχέσεις μὲ τοιαῦτα ὄντα! . . Τί ὠραῖος κόσμος, τί λαμπρὰ κοινωνία, μὰ τὴν ἀλήθειαν! . . Καὶ διὰ νὰνακαλύψῃ κανεὶς τί ὄρους μεταχειρίζονται ὅταν προσκαλοῦν εἰς γεῦμα καὶ πῶς λέγουν καλημέρα ἢ καληνύκτα, πρέπει νὰ εἶνε Γκάρνερ, ὅπως ὑπάρχουν μερικοὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἢ Γιοχάουζεν, ὅπως ὑπάρχουν μερικοὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἴσως - ἴσως καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. . .

— Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, Μὰξ; . . .

— Ὡ ναί! ἂν ἐρευνῶσε κανεὶς μετὰ τῶν σοφῶν τοῦ Ἰνστιτούτου ἢ τῆς Σορβόννης, θὰ εὕρισκε μερικοὺς γλωσσολόγους, ἰκανοὺς νὰ ἔλθουν εἰς τὰ δάση τοῦ Κόγγου καὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Γκάρνερ ἢ τοῦ ἱατροῦ Γιοχάουζεν!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀγαπητέ μου Μὰξ, ἂν εἴμεθα βέβαιοι καὶ ἥσυχτοι περὶ τοῦ πρώτου, ὅτι διέκοψεν ὀριστικῶς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν

πιθήκων, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τὸν δεύτερον, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως. . .

— Μήπως οἱ βουδουῖνοι ἢ ἄλλοι πίθηκοι τοῦ ἐπάσαν τὰ κόκκαλα; . . . συνεπλήρωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον μὰς ὑπέδεχθησαν χθὲς, εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ κανεὶς πόσον εἶνε πολιτισμένοι καὶ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ γίνουν ποτὲ!

— Ἐγὼ νομίζω, Μὰξ, ὅτι τὰ ζῶα εἶνε πρωωρισμένα νὰ μείνουν ζῶα διὰ παντός. . .

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἄνθρωποι! . . ἀπήντησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ὅπως δὲ ποτε λυποῦμαι πολὺ ποῦ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, χωρὶς νὰ φέρωμεν εἰδήσεις περὶ τοῦ ἱατροῦ. . .

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, ἀλλὰ τὸ σπουδαϊότερον δι' ἡμᾶς ὅλ' ἦτο νὰ διασχίσωμεν αὐτὸ τὸ δάσος. . .

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ. . .

— Ἐστὼ ἄλλ' ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶχῃ γίνῃ ἡδῇ.

Ἐν τούτοις τὸ ταξίδιον δὲν παρουσίαζε πλέον δυσχερείας, ἂν οὐ ἡ σχεδία θὰ ἐξηκολούθει τὸν πλοῦν, ἀρινομένη ὁλονὴν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ρίου Γιοχάουζεν. Ἀπητήτετο μόνον ἡ κοίτη τοῦ ποταμίου νὰ ἦτο μέχρι τέλους ὁμαλὴ, ἐλευθέρα ἀπὸ φραγμοῦς, ἀπὸ στενά, ἀπὸ καταρράκτας. Τοῦτο δὲ κυρίως ἐφοβεῖτο ὁ ὁδηγός.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκάλεσε τοὺς συντρόφους του διὰ τὸ πρόγευμα. Ὁ Λάγκας ἐπανῆλθε σχεδὸν ἀμέσως, φέρων μερικὰ αὐγά νήσσης, τὰ ὁποῖα ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας. Χάρις εἰς τὸ τεμάχιον τῆς ἀντιλόπης, δὲν παρίστατο ἡ ἀνάγκη νὰνανεωθῇ ἡ προμήθεια τοῦ κρέατος πρὸ τῆς προσεχούς σταθμεύσεως.

— Μία ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ Τζῶν Κόρτ. Διὰ νὰ μὴ πᾶν χαμένα τὰ φυσίγγια ποῦ ἐξοδεύσαμεν, διατί νὰ μὴ χρησιμοποιήσωμεν τὸ κρέας τῶν πιθήκων;

— Πφ! ἔκαμεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἰδὲς τὸν ἐκεῖ τὸν σιχασίαν!

— Γιατί ὄχι, ἀγαπητέ μου Τζῶν; κοττολέτες ἀπὸ γορίλλαν, φιλέτο ἀπὸ σκιμπαζὴν, μπούτι ἀπὸ μανδρίλλαν. . .

— Δὲν εἶνε καθόλου ἀσχημά, ἐδεβαίωσεν ὁ Κάμης. Οἱ ἰθαγενεῖς τὰ μασχοτρώγουν μὲ χαρὰ!

— Κ' ἐγὼ θὰ τὰ ἐτρώγα, ἂν ἦτο ἀνάγκη. . . εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἀνθρωποφάγε! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Θὰ ἐτρώγες σχεδὸν τοὺς ὁμοίους σου. . .

— Εὐχαριστῶ, Μὰξ.

Ἡ συζήτης ἐληξεν ἕως ἐδῶ, καὶ τὰ τετράχειρα, τὰ φονευθέντα κατὰ τὴν μάχην, ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν διαθέσιν τῶν σαρκιθόρων πτηνῶν. Τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκην εἶχε τόσα ἄλλα ζῶα, μὲν καστικά ἢ πτηνά, ὥστε δὲν ἦτο καμμία

ἀνάγκη νὰ τιμηθῶν καὶ οἱ πίθηκοι, εἰσαγόμενοι εἰς ἀνθρώπινον στόμαχον!

Ὁ Κάμης ἀπήντησε μεγάλην δυσκολίαν νὰ σύρῃ τὴν σχεδίαν ἀπὸ τὸν ἀντίρρουν διὰ νὰ κάμῃ τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον.

Ὅλοι ἐβοήθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπότησε μίαν ὥραν. Ἦναγνάστησαν νὰ κόψουν μικρὰ δένδρα καὶ νὰ τάποκλαδίσουν ἐπειτα, διὰ νὰ κατασκευάσουν κοντούς, τῇ βοήθειᾳ τῶν ὁποίων ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τῆς ὄχθης. Ὁ ἀντίρρως ἐκράτει ἐκεῖ τὴν σχεδίαν. Ἄν ἡ ἀγέλη τῶν πιθήκων ἐπανήρχετο τὴν ὥραν ἐκείνην, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰποφύγουν τὴν ἐπίθεσιν, φεύγοντες διὰ τοῦ ρεύματος. Ἀναμφιδόλως, οὔτε ὁ ὁδηγὸς οὔτε οἱ σύντροφοί του θὰ ἐξήρχοντο σῶσι καὶ ἀδλαβεῖς ἐκ τοῦ ἀνίσου αὐτοῦ ἀγῶνος.

Τέλος, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας, ἡ σχεδία ἐφθάσεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μικροῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ἔκαμψε, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σύρεται ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ Γιοχάουζεν.

Ἡ ἡμέρα προσηνύετο ὠραία. Καὶ νὴν τύπτωμα θυελλῆς εἰς τὸν ὅριζοντα, καμμία ἀπειλὴ βροχῆς. Ἀντὶ τοῦτο, βροχὴ ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπιπτε κατὰ κάθειον, καὶ ὁ καύσων θὰ ἦτο ἀνυπόφορος ἂν δὲν ἔπνεεν ἐλαφρὸς ἀνέμος βέριος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ σχεδία θὰ ἐβοηθεῖτο πολὺ, ἂν εἶχεν ἰστίον.

Ὁ ποταμὸς ἐπλάτυνετο βαθμηδόν, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ. Οὔτε δίκτυα ἠπλοῦντο ἐπὶ τῆς κοίτης του πῶρα, οὔτε γέφυραι ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην. Ὑπὸ τοιούτους ὁρους, νὰ ἐμφάνισις τετραχείρων εἰς τὰς δύο ὄχθας δὲν θὰ παρουσίαζε τοὺς αὐτοὺς κινδύνους τῆς προτεραιότητας. Ἀλλὰς τε. πίθηκοι δὲν ἐφαίνοντο πούθεν.

Ἐν τούτοις αἱ ὄχθαι τοῦ ρίου δὲν ἦσαν ἐρημοὶ διόλου. Σμήνη ὑδροβίων πτηνῶν τὰς ἐζώηρευναν μὲ τὰς φωνὰς των καὶ μετὰς θορυβώδεις τῶν πτήσεως. Ὁ Τζῶν Κόρτ ἐφόνευε πολλὰ ζεύγη ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, μετὰ τῶν αὐγῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε ξηστεύσῃ ὁ μικρὸς ἰθαγενής. Ἐπειτα, διὰ νὰνακτῇσούν τὸν ἀπωλεσθέντα χρόνον, δὲν ἐσταμάτησαν τὴν συνεπισημένην ὥραν καὶ τὸ πρῶτον ἡμῶν τῆς ἡμέρας παρήλθεν ἂνευ σημαντικοῦ ἐπισοδίου.

Τὸ ἀπόγευμα συνέβη κάποια ἀναστάσις, ὄχι ἀνευ λόγου σοβαροῦ.

Ἦτο ἡ τετάρτη περὶπου ὥρα, ὅταν ὁ Κάμης, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὴν κόπην εἰς τὴν πρύμνην, παρεκάλει τὸν Τζῶν Κόρτ νὰ τον ἀντικαταστήσῃ, καὶ ἐλθὼν ἐστάθη ὁρθὸς εἰς τὴν πῶραν.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐσηκώθη, εἶδεν ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ἤπειλεῖτο οὔτε ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχθης οὔτε ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ



έπλησίασε τὸν ὁδηγὸν διὰ τὸν ἐρωτή-  
ση τί τὸν ἀνυσύχνησε.

— Μὰ τί κυττάξεις ἔτσι ; ἠρώτησεν  
ὁ Μᾶξ.

— Ἐκεῖνο ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.  
Καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἔδειξεν ἐμπρός, εἰς ἓν  
σημεῖον, ὅπου τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀ-  
νεκινούντο ζωηρῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρεύ-  
ματος.

— Καὶ ἄλλη δινη, ἀνέκραξεν ὁ Μᾶξ  
Οὐμπέρ, ἢ μᾶλλον εἶδος μ ἄ ε λ σ τ ρ ο μ  
ποταμείου ! . . Προσοχὴ νὰ μὴ πέσωμεν  
ἐκεῖ-μέσα.

— Δὲν εἶνε δινη, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Τί εἶνε λοιπόν ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεκρίθη  
σχεδὸν ἀμέσως ἐν εἶδος πίδακος, ὁ ὁποῖος  
ἀνῆλθεν εἰς ὕψος δέκα περίπου ποδῶν  
ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ρίου.

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ἐκπληκτός, ἀνέκραξε :

— Μήπως κατὰ τύχην εὐρίσκονται  
καὶ φάλαινα εἰς τοὺς ποταμούς τῆς κεν-  
τρώας Ἀφρικῆς ; . . .

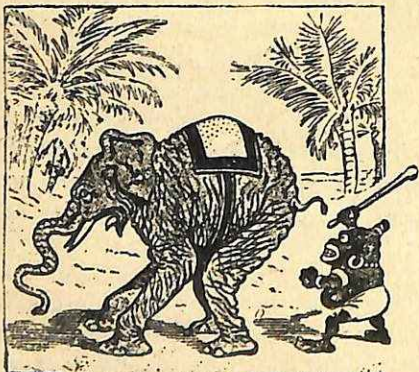
— Ὅχι . . . ἀλλὰ ἱπποπόταμοι, ἀ-  
πεκρίθη ὁ Κάμης.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

Τὸ Βραβευθὲν Διήγημα τοῦ  
72 Διαγωνισμού.

Τί κακὸς κύριος αὐτὸς ὁ Ντοῦ-Ντοῦ.  
Δὲν ἐπέρασεν οὔτε μίαν ἡμέραν ποῦ νὰ  
μὴ δεῖρῃ τὸν δυστυχισμένον τοῦ ἐλέφαν-  
τα, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς  
κάμνει, ὅ,τι θέλησῃ ὁ κύριός του.

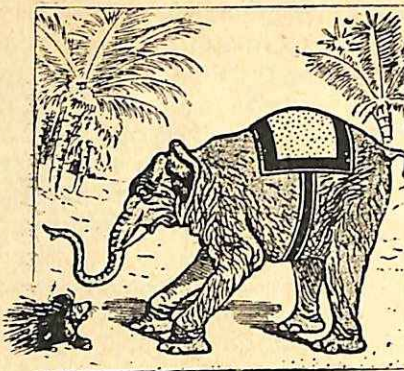


« Στέκεται καὶ τὲς τρώγει »

Μίαν ἡμέραν ὁ Ντοῦ-Ντοῦ ἠθέλησε  
νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον καβάλα εἰς τὸν  
ἐλέφαντα, ἀλλ' ὁ ἐλέφας κατὰ τὴν στιγ-  
μὴν ἐκείνην εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον  
τῆς καλύβης καὶ ἐβοσκειν.

— Μπα ! λέγει ὁ κακὸς μαῦρος—  
ποῦ βαρρεῖς πῶς ἐπειδὴ εἶνε τόσο σκλη-  
ρὸς τὸν ἐκάμειν ὁ Θεὸς μαῦρον — μπα !  
ἐν ᾧ ἐγὼ θέλω νὰ ἐβῶ περίπατον, αὐ-  
τὸς μοῦ γυρᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ . . .  
Στάσου νὰ ἰδῇς τί ἔχεις νὰ πᾶθῃς . . .

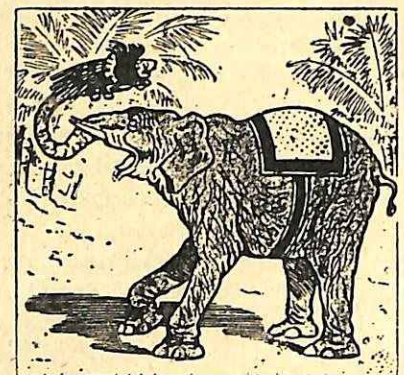
Εἶπε, καὶ ἀρπάσας ἐν ῥύπαλον, διευ-  
θύνεται πρὸς τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἀρχίζει  
γκάπ, γκούπ ! νὰ τὸν κτυπᾷ, παράφορος



« Δὲν θάρνηθῇ : νὰ με βοηθήσῃ. »

ἐξ ὀργῆς. Τὸ καίμενο τὸ ζῶον ἀντὶ νὰ  
τραπῇ εἰς φυγὴν, στέκεται καὶ τὲς τρώ-  
γει.

Ἀφ' οὗ τὸν ἔδειρεν ἀρκετὰ, τότε ἐ-  
συλλογίσθη ὅτι ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ δὲν  
εἶχε φορέσῃ τὸ καπέλλον του, ἀλλὰ το  
ἄφισε, καὶ μὲ τὸ μπαστοῦνί του, εἰς  
τὴν καλύβην ἐπιστρέφει λοιπὸν διὰ νὰ  
τα πάρῃ. Μείνας μόνος ὁ ἐλέφας, καὶ



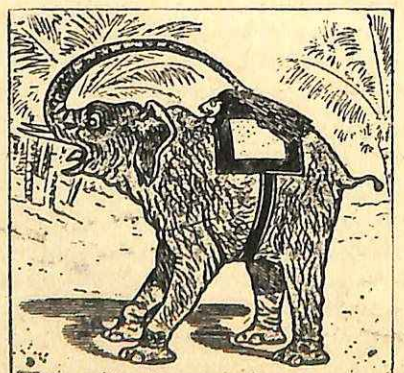
« Διὰ τῆς προβοσκίδος τοῦ τὸν ὑψώνει. »

συλλογίζεμενος τίνι τρόπῳ νὰ ἐκδικηθῇ  
τὸν κύριόν του, ὅστις τόσο ἀνηλεῶς τὸν  
βασανίζει, βλέπει νὰ ξετρυνώγῃ ἀπὸ κάτι  
θάμνους εἰς ἀκανθόχοιρος. Στὴν στι-  
γμὴν τοῦ ἤλθε μίαν ὥρα ἰδέα. Πλησι-  
άζει τὸν ἀκανθόχοιρον καὶ τῷ λέγει.

— Δὲν σε βλέπω νὰ βιάζεσαι καθ'  
ὅλου, καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἔχεις  
ἐργασίαν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, δὲν εἶνε  
ἔτσι ;

— Ναί . . . ἀπήντησε φοβισμένος ὁ ἀ-  
κανθόχοιρος.

— Τότε, πιστεύω, δὲν θάρνηθῃς νὰ



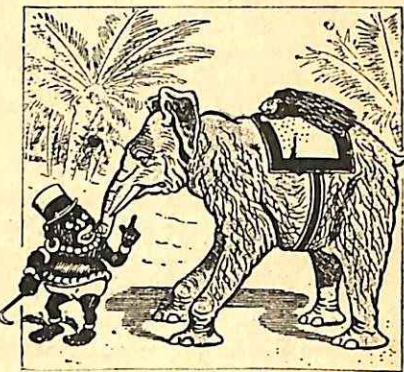
« Τὸν καθίζει ἐπὶ τῆς ράχews του. »

με βοηθήσῃς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς σχε-  
δίου, ποῦ δὲν θά σου δώσῃ καὶ πολὺν  
κόπον.

— Ἐγώ, ὁ τόσο μικρὸς, νὰ βοηθήσω  
σένα, ποῦ ἐνώπιόν σου ἡ δύναμίς μου  
δὲν εἶνε τίποτε ;

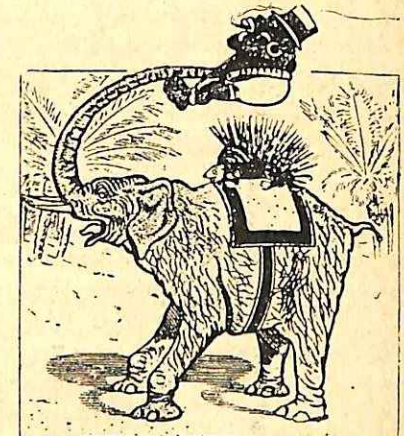
— Δὲν πρόκειται περὶ δυνάμεως ! τὸ  
ὅ,τι θὰ κάμῃς εἶνε τὸ ἐξῆς : Θὰ σταθῇς  
νὰ σε ἀναιδάσω εἰς τὴν ράχιν μου.

— Πῶς ! εἰς τὴν ράχιν σου ; λέγει  
περιχαρῆς ὁ ἀκανθόχοιρος.



« Σήμερα εὐθηνά τὴν ἐγλύτωσας. »

— Εἰς τὴν ράχιν μου, ναί, ἀλλὰ πρό-  
σεξε νὰ μ'αἰεθῇς, νὰ ζαρῶσῃς ὅσον εἴμ-  
πορεῖς περισσότερον, διὰ νὰ μὴ φαίνε-  
σαι, καὶ ὅταν ἰδῇς νὰ καθίσω ἐπάνω σου  
ἓνα ἄνθρωπον, τότε σὺ διὰ τῶν ἀκανθῶν  
σου τρύπησέ τον ἀνηλεῶς. Σοῦ λέγω μόνον  
ὅτι θέλω νὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸν τὸν ἄν-  
θρωπον, διότι με κακομεταχειρίζεται.



« Τὸ ἀκάνθινον κάθισμα. »

— Φθάνει, ἐνόησα ! λέγει ὁ ἀκανθό-  
χοιρος καὶ τότε διὰ τῆς προβοσκίδος του  
ὁ ἐλέφας τὸν πέρνει, τὸν ὑψώνει καὶ τὸν  
καθίζει τέλος ἐπὶ τῆς ράχews του.

Πόσον εὐτυχῆς ἐφαίνετο ἐκείνην τὴν  
στιγμὴν ὁ ἀκανθόχοιρος ! στρέφει γύρω  
του νὰ ἰδῇ ἐάν τὸν βλέπουν . . . Αἶφνης  
βλέπει ἓνα ἄνθρωπον, νὰ τοὺς πλησιάζῃ·  
ἐνόησεν ὅτι θὰ ἦτο ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁ-  
ποίου τῷ ὠμίλησεν ὁ ἐλέφας, καὶ προ-  
σέγει . . .

Ἦτο πράγματι ὁ Ντοῦ-Ντοῦ, ὁ ὁποῖος  
σταθεῖς πρὸ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέ-  
φαντος, διὰ νὰ τὸν ἀναιδάσῃ ἐπὶ τῆς

ράχews του, ἐπιπλήττει αὐτὸν λέγων :

— Ἐννοια σου ! σήμερα εὐθηνά τὴν  
ἐγλύτωσας, ἂν ὅμως τὸ ξανακάμῃς, τότε  
ἀλλοῖμονόν σου . . . !

— Ἐννοια σου, λέγει καὶ ὁ ἐλέφας  
καθ' ἑαυτὸν, καὶ τὸν ὑψώνει διὰ τῆς προ-  
βοσκίδος του, καμαρώνοντα καὶ καπνί-  
ζοντα τὸ σιγάρον του.



« Βοήθεια ! . . . Βοήθεια ! . . . »

## Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε ἀδελφὸς τῆς Μαρίας, τῆς Κυρί-  
ας Τρομάρας δηλαδή. Μὰ δὲν τῆς ὁμοιάζει καθόλου. Ἐ-  
χει ὀλωδεῖόλου διαφορετικὸν χαρακτήρα, εἶνε τὸ ἄλλο  
ἄκρον, ἄλλου εἶδους ταραχή, καθὼς λέγουν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε ἄνδρεῖος. Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν  
δειλιάζει ποτέ, δὲν φοβάται τίποτε. Καυχᾶται ὅτι ὁ φό-  
βος τοῦ εἶνε ἄγνωστον πρᾶγμα. Καὶ εἶνε ὀρμητικός,  
καὶ εἶνε βιαστικός, καὶ εἶνε παράφορος. Ποτὲ δὲν συλ-  
λογίζεται πρῶτα ἐκεῖνό που θὰ κάμῃ, πῶς θὰ το κάμῃ,  
τί ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ. Τὸ κάθε τί το κάμνει ἀσυλλόγιστα  
καὶ πολλὰς φορές τὴν παθαίνει.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του ἔχει πάθῃ πολλές ἱστορίες.

Μιά μέρα ἐξύπνησε λιγάκι ἀργά. Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα  
τοῦ Σχολείου, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἄρχισε νὰ ντύνεται βια-  
στικά. Ἐπλυνε ἐστὶ λεκάνῃ τὰ χέρια του, κάμνει νὰ τὴ  
χύσῃ γιὰ νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ βλέπει ὅτι  
ἐλείπεν ὁ κουβάς. Δὲν φωνάζει τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τοῦ  
τὸν φέρῃ, ἀλλὰ δὲν χάνει καιρό, ἀνοίγει τὸ παράθυρο,  
καὶ χύνει τὴ λεκάνῃ ἐστὶ δρόμο. Ἀπὸ κάτω, ἐκείνη  
τὴν ὥρα, περνοῦσε ἓνας κύριος. Ὅλο τὸ βρωμόνερο τῆς λεκάνης ἔπεσεν ἐπάνω του καὶ τὸν ἔκαμε μούσκεμα.

— ὦ ! ξεφωνίζει ὁ κύριος. — ὦ !! ξεφωνίζει ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ καθὼς κάμνει νὰ τραδηθῇ ἀπὸ τὸ παρά-  
θυρο, γρήγορα γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ὁ κύριος, πατεῖ σαστισμένος μέσα εἰς τὸ κανάτι τοῦ νεροῦ, ποῦ  
ἀπὸ τὴ βία του τὸ εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὸ πάτωμα.

Ἀλλάξε τώρα κάλτσες καὶ ὑποδήματα, κύριε Ἀχιλλεῦ ! . . . Θὰ χάσῃς τὸ μάθημά σου— γιὰτὶ πέρασε ἡ  
ὥρα,—καὶ θὰ τιμωρηθῇς ἀπὸ τὸν πατέρα σου γιὰ τὰς ζημίας. Αὐτὰ κάμνει ἡ βία, ἡ φούρια καὶ ἡ ἀσυλλογισία.

(Συνέχεια προσεχῶς)

των ὡς βέλη. — Αἱ ἀκανθαί, καρφωθεῖ-  
σαι εἰς τὸ σῶμά του, τὸν ἔκαμαν νά-  
νοιξῃ τὸ στόμα του σὰν πηγὰδι καὶ νὰ  
φωνάζῃ σὰν δαιμονισμένος.

— Βοήθεια ! . . . Βοήθεια ! . . .  
Ἀλλὰ ποῖος τὸν ἤκουε ; κανεὶς !

Καὶ ἀνακηδᾷ, καὶ ὑβρίζει, καὶ τέλος  
κρημνίζεται κακὴν κακῶς ἐκ τῆς κορυ-  
φῆς τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πίπτει ἀλλοῦ αὐ-  
τός, ἀλλοῦ τὸ καπέλλον του καὶ ἀλλοῦ  
τὸ μπαστοῦνί του.

Μ' ὅλον ὅμως τὸν πόνον ποῦ τῷ προ-  
ξενοῦν αἱ ἀκανθαί, αἱ βαθείως ἐμπειρημέ-  
ναι εἰς τὸ σῶμά του, καὶ μ' ὅλους τοὺς  
μώλωπας, τοὺς ὁποῖους τῷ ἐπροξένησεν  
ἡ πιῶσις, ἐγείρεται ἀμέσως καὶ τρέχει,  
καὶ ἀναζητεῖ κανὲν στερεὸν ξύλον, ὅπως  
ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ ἐλέφαντος. Ὁ ἐ-  
λέφας αὐτὸ τὸ ἐνόησε πρὶν νὰ το σκε-  
φθῇ ἀκόμη ὁ κύριός του, καὶ φεύγει δρο-  
μαίως γελῶν, ἐν ᾧ γελᾷ καὶ ὁ ἐπὶ τῆς  
ράχews του ἀκανθόχοιρος.

ΤΕΛΗΜΕΡΙΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ



Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ



ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

## ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΙΣ

'Αγαπητοί μου,



ΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα. Τοῦτο εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ ψευδώνυμον, διότι τὸ κύριον ὄνομα τῆς εἶνε μὲν πράγματι Κάρμεν, ἀλλὰ τὸ ἐπωνυμὸν τῆς εἶνε Σαμωῦνᾶ. — Κάρμεν Δὲ Σαμωῦνᾶ... τί ἀκατάλληλον ὄνομα διὰ μίαν συγγραφέα! ἐν ᾧ τὸ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα, τί ὠραῖον, τί εὐχρον καὶ ποιητικόν που εἶνε!.. Ὑπερ-θυμίζει πολὺ τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον τῆς Βασιλίσσης

τῆς Ρουμανίας, Κάρμεν Σίλδα. Τί λέγω τὸ ὑπερθυμίζει; εἶνε σχεδὸν τὸ ἴδιον. ... δὲν διαφέρει παρὰ μόνον κατὰ ἐν ΔΑ... Θὰ ἐλκύσῃ ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καὶ εἶνε σημαντικὸν αὐτὸ δι' ἓνα συγγραφέα νέον, νὰ κινή τὴν προσοχὴν μόνον μὲ τὸν ὀνόματός του...

Βλέπετε ὅτι ἡ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα, ἡ δωδεκαετής συγγραφεύς, ἔχει ἀρκετὴν δόσιν πονηρίας. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει καὶ πολὺ τάλαντον, τόσῳ μεγαλύτερον τῆς ἡλικίας τῆς, ὥστε ἀνεξαρτήτως τοῦ ὠραίου ψευδωνύμου τῆς, νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ διὰ τῶν ἔργων τῆς, καὶ νὰ γίνῃ πλέον τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φυσικὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Διότι ἡ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα εἶνε γαλλίς, παρισινή. Ἡ φήμη τῆς ὅμως ἤλθεν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, διότι ἐκεῖ, εἰς λέσχας καὶ εἰς μικρὰ ἐπαρχιακά θέατρα, ἐπρωτοπαίχθησαν τὰ ἔργα τῆς, τὰ ὅποια ἦσαν μονόλογοι καὶ κωμωδία μονόπρακτοι. Τοῦτο συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν ἡ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα ἦτο μόλις δεκαετής. Ἄλλ' αἱ πρῶται θεατρικαὶ ἐπιτυχίαι τὴν ἐνεθάρρυναν νὰ γράφῃ καὶ δράμα καὶ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ εἰς τὸν διεθνεῆ ἑνὸς Παρισινοῦ θεάτρου. Τὸ δρᾶμα ἔγινε δεκτὸν καὶ πρόκειται νὰ παιχθῇ μετ' ὀλίγον. Εἶνε δρᾶμα... ψυχολογικόν. Δὲν ἐνθυμούμαι τὸν τίτλον τοῦ ἐνθυμούμαι ὅμως ὅτι ἦτο πολὺ μακρότερος ἀπὸ τὸ ἀνάστημα τῆς συγγραφείας.

Καὶ ἡ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα ἔγινεν ἀμέσως διάσημος. Ἐκδόται προσεφέρθησαν νὰ ἐκδώσουν τὰ ἔργα τῆς, δημοσιογράφοι τῆς πέρνουν συνεντεύξεις, ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ δι' αὐτήν. Ἐ, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, ἓνα κοριτσάκι δώδεκα χρό-

νών, μὲ κοντὰ φουστανάκια, νὰ ποζάρῃ ὡς δραματικὴ συγγραφεύς! Καὶ νὰ ἔχῃ γραμμένα ἕως τώρα πολλὰ ἔργα, τὰ ὅποια λέγονται πρωτότυπα καὶ ἐξυπνότατα! Ἡ πρόωρος ἀνάπτυξις εἶνε συχνὴ εἰς τοὺς καλλιτέχνους! Ὁ Μόζαρτ ἐπαίξε πιάνο πέντε ἐτῶν! Ὁ Μπετόβεν συνέθετε δωδεκαετής, ἔχοντες δὲ πρόσφατον καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ ἰδικοῦ μας Λώρη Μαρ γαρτίου. Εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀναφαίνεται εἰς τὸν κόσμον δραματικὸς συγγραφεὺς δέκα ἐτῶν, καὶ μάλιστα γένους ὁλλανδοῦ. Δι' αὐτὸ ἡ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα, καὶ ὀλιγωτέρᾳ ἀξίαν ἂν εἶχαν τὰ ἔργα τῆς, θὰ ἐγίνετο διάσημος. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι τὰ παιδικὰ αὐτὰ πρωτότυπα ἔχουν πολλὴν ἀξίαν καὶ φαίνονται ἔργα πολὺ ἀνωτέρως ἡλικίας.

Ἄλλα καὶ ἡ Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα φαίνεται πολὺ μεγαλητέρα τῆς ἡλικίας τῆς. Τὴν περιγράφουν ὡς ἰσχυρὴν καὶ ὑψηλὴν, πολὺ μελαγχροινὴν, μὲ μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς, ὑγροὺς καὶ ὀνειρώδεις, καὶ μὲ σοβαρὰν ἔκφρασιν. Διακεχυμένην ἐπὶ τοῦ συμπαθοῦς παιδικοῦ τῆς προσώπου. Τὸ τάλαντόν τῆς ἐξεδηλώθη, ὅταν ἦτο ἀκόμη πέντε ἐτῶν, εἰς τὴν ἐξῆς πειράσειν: Κάποτε ἔκαμεν τρέλλας εἰς τὸ μαγεύειν, ἐπαίραζε τὴν μαγεύεισαν. ἐπηδοῦσε μὲ τὸ ἓνα πῶδι, ἐσκαρφάλωνε εἰς τὰ τραπέζια, καὶ ἐπιτέλους ἔρριψε κατὰ πολὺ τιμα πιάτα ἀπὸ τὸ μπουφέ, καὶ τα ἔκαμε κομμάτια. Ἡ μητέρα τῆς, πρὸς τιμωρίαν, τὴν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ ἀμέσως, — ὑποθέτω ὅτι θὰ τὴν ἐχειροτόνησε καὶ ὀλίγον, — ἀλλ' ἡ μικρὰ Κάρμεν δὲν εἶχεν ὀρεξιν οὔτε διὰ ὕπνον οὔτε διὰ κλάμματα. Τῆς ἤρχοντο γέλια, γέλια ἄπειρα, ὅταν ἐσυλλογίζετο τὰς σκηνὰς τοῦ μαγεύειν καὶ προπάντων τὴν κωμικοτραγικὴν ἀπελπισίαν τῆς μαγεύεισης. Τότε ἐπῆρε μολύβι καὶ χαρτί, — δὲν μετεχειρίζετο ἀκόμη μελάνην, — καὶ περιέγραψεν ὅσα συνέβησαν εἰς τὸ μαγεύειν. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτόν τῆς φιλολογικὸν δοκίμιον. Ἐκτοτε συνέβησε νὰ γράφῃ ἡ νὰ ὑπαγορεύῃ ὅτι τῆς συνέβη, ὅτι τῆς ἔκαμιν ἐντύπωση, ὅτι ἐσκέπτετο. Σιγὰ-σιγὰ τὰ δοκίμια αὐτὰ ἐλάμβανον μορφήν ὀριστημένην, καὶ ἐγίνοντο στίχοι, μονόλογοι, κωμωδία. Ὁ διάλογος ἦτο τὸ φ ὁ ρ τ ε, καθὼς λέγουν τῆς μικρᾶς Κάρμεν, καὶ δι' αὐτὸ τὰ φιλολογικὰ τῆς ὄνειρα ἐστράφησαν πρὸς τὸ θέατρον. Καὶ φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος θὰ δρέψῃ, δάφνας πολλὰς.

Δώδεκα ἐτῶν... Ἄλλ' αἱ περισσώτεροι ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας μου καὶ τοὺς ἀναγνώστας μου εἶνε μεγαλητέροι. Διατὶ ἀρὰ γε νὰ μὴ μιμηθῶν τὴν Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα; Χαρτί ἔχουν, μελάνη ἔχουν, ἄς πᾶν καὶ ἄς γράψουν... Δυστυχῶς, δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ χαρτί καὶ τὸ μελάνη χρειάζεται καὶ... πέννα θὰ μου εἰπῇτε. Ναι, βέβαια, καὶ πέννα

ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο... Χρειαζεται ἡ πρόωμος εὐφυΐα καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα, τὴν ἐποῖον οἱ πολλοὶ δὲν ἀποκοτοῦν οὔτε ὄψιμον! Ἐνας δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε συνέντευξιν μετ' ἡν Κάρμεν, γράφει: «Εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς οὔτε μεδίαμα ὑπάρχει οὔτε δροσερότης.» Τὰ ἰδικὰ σας ὅμως πρόσωπα τί γελαστὰ καὶ τί δροσερὰ ποῦ εἶνε! Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ, καλλιτέρα μάρεσκουν ἔτσι. Στὸ καλὸ ἡ πρόωρος ἰδιοφυΐα, ἂν ἀταίρῃ τὸ μεδίαμα καὶ τὴν δροσερότητα! Καὶ ὅσον ἔχετε τὰ ὠρατὰ αὐτὰ γνωρίζετε τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μὴ ζηλεύετε τὴν δόξαν τῆς Κάρμεν Δ' 'Ασίλδα, καὶ προπάντων μὴ προσπαθῆτε νὰ τὴν μιμηθῇτε.

Συλλογισθῇτε ὅμως ὀλίγον: Νὰ σας ἐθαλύνει διὰ τιμωρίαν νὰ γράψετε ἓνα... ψυχολογικὸν δρᾶμα. Τί θὰ ἐκάμνετε;

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

## ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Σκανδαλιάρης. — Ἀλλ' εἶνε, μαμμά, ταῦτ' ἀνοήτων τῇ φωνῇ;

— Βεβαίως, ὑπολαμβάνει ἡ Κιονκιουρίστρα δὲν ἀκούει τὴν ὀρθὴν πῶς κρᾶζει ἄμα γεννιᾶσθαι;

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀταβίου Ρόδου

Ἡ Μικρὰ Ἀκανθούλιδος πρὸς τὸ Μή-μου Ἄπτον:

— Δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, πῶς γίνεται αὐτό; Ποτέ μου δὲν εἶδα τηλεγράφημα νὰ περ-νᾷ ἐπάνω εἰς τὰ σύρματα!...

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κουσιμίδου

Ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι ἔχων κατασκευασμένα τὰ καινούργια του φορέματα, ἀπὸ τὰς ἀταξίας που ἔκαμιν εἰς τὸν δρόμον.

Καὶ ἡ μητέρα του θυμωμένη: — Τώρα νὰ ἰδῇ; εὐ, κύριε, τί ὠρατὰ ποῦ θὰ σοῦ τα τινάξω!...

Καὶ ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις ἀπαράχως: — Νὰ πάγω, μαμμά, νὰ τα βγάλω πρῶτα; Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἀμαρυλλίδος

Ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, ἡ μικρὰ Ὀλγα: — Ἄχ, μαμμά μου!... πῶς ὑποφέρουν τὰ καίμένα τὰ φάρια νὰ κουνιῶνται ἔτσι κάθε μέρα!!

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σιωπηλῆς Νουτῆς

Ὁ πατὴρ πρὸς τὸν μικρὸν υἱόν του. — Δοκίμω, Γεώργε, ἀπὸ ποῦ βγαίνει τὸ βαμβάκι;

Ὁ μικρὸς Γεώργιος σιωπᾷ. Καὶ ἡ ἀκόμη μικρότερα Ἀγλαΐτσα, ἐπεμβαίνουσα: — Ἀνόητε, φωνάζει, τόσο πρᾶγμα δὲν ξέρεις; Ἀπὸ ταῦτα τῶν γέρων!

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κλάδου Ἑλλάδας

Ἡ Ἐρμινὴ σῦρει τὴν γάταν ἀπὸ τὴν οὐράν. — Μὴ τραβᾷς τὴ γάτα ἀπὸ τὴν οὐρά! Φωνάζει ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ τὴν κρατῶ μόνον... αὐτὴ τραβάει! Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Σίε-Λά-Φαλοῦ

## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ τοῦς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ Διηγήματος, καὶ περιμένον τὴν ζωτογραφίαν τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου διὰ νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα του. Καὶ οἱ βραβευθέντες εἰς προηγουμένους Διαγωνισμούς τί περιμένουν; διατὶ δὲν μου στέλλουν τὰς φωτογραφίας των; Ἄν εἶνε ἀπὸ ἀμέλειαν, δὲν το ἐνοῶ... ἂν εἶνε ἀπὸ μετριοφροσύνης, τὸ ἐνοῶ, ἀλλὰ δὲν ἔβριζε πάλιν καὶ τόση μετριοφροσύνη!

Ἐ, πῶς πηγαίνει ἡ ἀνάγνωσις; Φαντάζομαι πόσον ἀπολαμβάνουν καὶ πόσον εἶνε εὐτυχεῖς, ὅσοι ἐπικρατοῦνται παλαιῶν μου τόμων καὶ βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης μου διὰ τὰς Διακοπὰς.

Ἰδού καὶ μία συνδρομή, ἡ ὁποία λαμβάνει τὸ φύλλον μου τόσο τακτικὰ, ὥστε οὐδέποτε εἰς τὴν ἀρὰν παρεπρόβη διὰ καθυστέρησιν: εἶνε ἡ Ἀθῶν Καρδιά. Καὶ αὐτὸ το ἀποδίδει εἰς τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην τῆς. Τὸ ποῖε τὸσον τὸ φύλλον μου, τὸ περιμένει μὲ τόσην ἀνυπομονήσαν, ὥστε κ' ἐκεῖνο, ὡς νὰ το ἔξυμει, οὔτε βραδύνει οὔτε χάνεται, διότι ἄλλως θὰ ἐφαίνετο σκληρόν. — Τὸ βέβαιον εἶνε, Ἀθῶν Καρδιά, ὅτι τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως σας εἶνε τακτικώτατον.

Ἐλθέτω δὲ εἰδοποιήτριον τοῦ γάμου τῆς ἀγαπῆς μου Ἀναστασίας Δ. Μάρκου (Ἑλληνικῆς Σημαίας) μετὰ τοῦ κ. Ἰωάννου Κ. Φαρμακίδου, τελεσθέντος ἐν Πάτραις τὴν 30 Ἰουλίου. Νὰ ζήσουν!

Ὅπως ὀλοῖ, καὶ ὁ Νέμος κάμνει τὰς Διακοπὰς του. Ἄλλ' ἀκούσατε τί μου γράφει: «Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔπαυσα καὶ νὰ καταγίνωμαι. Ναι, μάλιστα, νὰ ἡ ὥρᾳ τώρα νὰ κάθωμαι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ καὶ νὰ χάσω μυῖγες. Τοῦναντίον, τώρα ὅπου δύναμαι νὰ διαδύω τὸν κάρπον κατὰ βούλησιν, δὲν βγάζω ἀπὸ τὰ Μαθηματικά, τὰ ὅποια λατρεύω. Ἐγὼ μὲν μικρὰν Βιβλιοθήκην συσκευαστικῶν βιβλίων καὶ εἰς ἑξῆς γλώσσας... Ἐγὼ, παιδί μου, σὺ θὰ προεδρεύσῃς.

Ῥίττα Μεσημεριῆς, ἀφ' οὗ αἰσθάνεσαι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μου γράφῃς, εἰμφορεῖς νὰ εὐρίσκῃς συχνότερα ἀφορμὰς, ἡ καὶ νὰ μου γράφῃς χωρὶς ἀφορμὴν, ὅπως τόσοι ἄλλοι φίλοι μου. Σὺ ἔστειλε τὸ φύλλον που ἐζητήσεις.

Πικραμένη Καρδούλα [ΒΕ] διὰ τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικωτάτην ἐπιστολήν σου. Μοῦ ἔρρεεν ἐκεῖνον που λέγεις διὰ τὴν «Βοεροπούλαν» δι' ἃν δὲν εἰμφορὴ καμμία νὰ μιμηθῇ τὴν Ἰουλιανὴν εἰμφορὴ ὅμως νὰ μιμηθῇ τὴν Παυλίαν.

Ἐγὼ ὑπόφει μου, Ἀσπρὸ Ποιητικόν [ΕΕΕ] καὶ τὰς δύο ὠραίας ἐπιστολάς σου. Πραγματικῶς ἡ «Μαρουσία» εἶνε μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζει πολὺ μὲ τὴν «Βοεροπούλαν» καὶ ἐλημμένης νὰ το συστήσω εἰς ὅσους θὰ ἤθελαν νὰ συνεχίσουν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς. Ἐπιστολὴ τῆς ἀδελφῆς σου δὲν ὑπῆρχε καὶ ἄς μου ἐξαγράψῃ συμμορφωμένην μὲ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ψευδωνύμων. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ: πρὸς Γ' Περίδου, ὥς περὶ Βιβλιοθήκης, ὅχι διὰ τῆς ἐπιστολᾶς: ἐπιτρέπεται νὰ γράψῃς καὶ ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐπιστολᾶς αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιστολαὶ μάλιστα ἀρχίζουν συνήθως οὕτω, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς τυκώσεως εἰς τὸ βιβλίον τῶν Ἀντιγράφων (Copies).

Ὁραία ἡ ἀπόφασίς σου, Ἀγνὸ Περιστεράκι [Ε], καὶ ἐλπίς δὲ θὰ ἐμείνης εἰς αὐτήν. Πῶ, τί τρομερὰ ποῦ θὰ τὴν ἐπήρατε μ' ἐκείνον τὴν μεθυσμένον... Ἡ περὶ ἡ μ' ἐρωτᾷς εἶνε ἀκόμη συνδρομήτρια. Φίλησέ μου τὸν ἀδελφούλην σου

Καμμίαν ἐνόχλησιν, Μόνωσις [ΔΕ] ἀπαντᾷ: εὐχαρίστησιν θὰ μου προξενούσῃ αἱ περιγραφὰς σου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν εἰς τοὺς φίλους μου, διὰ τὴν ἐκείνην συχνὰ ἐκδρομὰς εἰς ἑρρινὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ταχυδρομεῖα, ἀργεῖς κάποτε νάπαντας εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ κτλ.

Οἱ φίλοι μας εἶνε μακρόθυμοι καὶ περιμένουν. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἔρρεε πολὺ, καὶ ἰδιαίτερως δὲ γράφεις περὶ τῆς παρατήρησός: τῆς Νεράιδας τῶν Σπετσῶν. Κ' ἐγὼ νομίζω, διὰ αὐτὸς εἶνε ἓνας λόγος: τὰ σημερινὰ παιδιὰ εἰς ὀλιγώτερον παιδιὰ ἀπὸ τὰ ἄλλοτε, σοβαρεύονται, φιλοσοφοῦν, κάμνουν ὡς μεγάλοι. Το Ἀρχιζιζάνιον, ὁ Λαλασμός Κόστιον, ἡ Ναυτοπόλις καὶ οἱ ἄλλοι παραλαί τοῦ παρελθόντος, ἀφίοντο περισσότερον εἰς τὴν φύσιν των, κ' ἐγαλοῦσαν τὸν κόσμον. Ἦσαν ὅμως καὶ ἐξυπνοὶ!;

Εὐγε, εὐγε, Σπαρτιάτις Κελευρία! Νὰ δώσῃς γυμνασιακὰς ἐξετάσεις καὶ νὰ ἔλθῃς πρῶτη μεταξὺ ὧν τῶν συμβαθῶν σου, αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ Ἀλγεῖρα; καὶ λατινικά, ἔ; Μπράβο, σὲ συγχαίρω.

Νὰ φροντίξῃς, Κάθο - Κόρακα, νὰ στέλλῃς ἐμπροσθέν σου τὰς λύσεις σου, διότι θὰ πηγαίνον ἄδικα οἱ κόποι σου διὰ τὰς στείλῃς μετὰ τὴν προθεσίαν.

Πῶς εἶνε ὁ ἀποστείλας τὰς λύσεις τοῦ 21 φύλλον ἀπὸ τὴν Ἀδρίαν, χωρὶς ὄνομα καὶ ψευδώνυμον; Πῶς αὐτὸν μαντεύσῃς; Πᾶνε χαμένες... Αὐτὰ κάμνει ἡ ἀφρημάδα.

Συμμεριτωτάκι [ΕΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀρίστα καὶ διὰ τὴν ὠραϊότητίν ἐπιστολήν. Κ' ἐδῶ κάμνει πολλὴ ἔσση, (περὶ τῆς ὁποίας σ' ἐπληροφόρησε καὶ ἡ ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος) μολοντὶ τώρα δρόσοσε κάπως: Ἀλλ' ἔγω αἱ εἰκόνας τοῦ Ἀσώτου Ἰούδου εἶνε ἐξήκου: ὅσον τὰς κυττάζει κανεὶς, τόσο ἀνακαλύπτει καὶ νέας κωμικὰς λεπτομερείας.

Βροντόφωνε Ἀλέκτωρ (Γ. Δ. Ε.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐξέλεξα. Σὺ συνιστῶ νὰ γινώσκῃς: μὲ προσοχὴν τὸν Ὀδῆγον τοῦ Συνδρομητοῦ. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν ἡμπορεῖς νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις παρὰ μόνον ὅταν προκηρύσσεται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός. Νά γινώσκῃς δὲ καὶ τὰς Ὀδηγίας πρὸς σύνθεσιν, Ἀσκήσεων, ἀπὸ τοῦ 8ου φύλλον καὶ κάτω, διὰ νὰ μᾶλλον καὶ συνθέτῃς: τελείως, διότι ἐξ ὧν μου ἔστειλες, ἐνόησα ὅτι εἶσαι πολὺ ἐπιδεκτικὸς, ἀλλ' ἄπειρος ἀκόμη.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: — ἡ Ἀθῶν Καρδιά ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Μόνωσιν, πληροφορεῖ δὲ τὸ Σερπαντὴν ὅτι διαμένει ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ οἱ τοῖς ἐμάνευσαν: — ἡ Καίσι-Λία Κουρτοῦρη στέλλει εἰς τὴν Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν χίλια φίλᾶ καὶ τῆς εὐχεταὶ καλὴν ἐπιτυχίαν: — ὁ Κρόταλος ἀσπάζεται τὸ Σπῆ-Λιον Δοξαπατῆρ (καὶ οὐ καὶ ἀγία π. εὐφρατί) καὶ πληροφορεῖ τὸν μὲν Ἀβδακίμν ὅτι τοῦ ἐτοιμάζει ἓνα τροπικόν, τὸ δὲ Στραβοῦλο ὅτι θὰ τοῖς ἰαίσῃ, ὁ δὲ εἰς τὴν τὴν ῥαχὴν δὲν ἀπεφάσισε ἀκόμη: ἡ πρῶτη Κανονισμὸς πληροφορεῖ τὸν Ἀπόστολον τοῦ Νέστορος ὅτι ὀνομάζεται Ἀνδρομέδα Φ. Ζήνωνος καὶ διαμένει ἐν Ἀθήναις: — τὸ Μή μου Ἄπτον εὐχεταὶ καλὸν ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὸν Κονασιμόδον καὶ τὸν Εὐέλπιν Ἀλῆα: — ἡ Ἀμαρυλλίς ἀσπάζεται τὴν Πειρατικὴν Ἀδραν καὶ τῆς ὑπόσχεται ὅτι θὰ τῇ: φανερώσῃ καὶ αὐτὴ τὸν ὀνόμα τῆς, ζητεῖ δὲ ἐπ' ἀνταλλαγῇ τὸν ὀνόμα τῆς Κερκίρας πληροφορεῖ τὴν Σιωπηλὴν Νύκτα: διὰ δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν τῆς καὶ τῆς ἐνανάγραψε: ζητεῖ δὲ ἀνταλλαγῇ. Μ. Μ. ἐννοεῖται τὰς Παλλοῦσας Καρδίας, τῆς Ζουλιέ-κας καὶ τῆς Ἑλληνιστοῦλας: — ὁ Ρακοσυλλέκτης τῶν Παρισίων χαιρετᾷ τὴν Ἀμαρυλλίδα, τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισεν εἰς τὰς Ἀθήνας, δέχεται δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Ἰλίου προταθείσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του: — τὸ Ἐρμυδιὸν Νέρος ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Ἀταβίον Ρόδον, Κουσιμίδον. Ἀγγεῖλον τῆς Βουτυρίας, Ιο-ἔλιαν καὶ Ρόδιον Ἰσπότην: — ἡ Πικραμένη Καρδούλα ἀνευχαρίστησιν τὸν Ἀγγεῖλον Ἀγγε-μινὸν διὰ τὰ συγχαρήτρια: — τὸ Ἀσπρὸ Ποι-

ητικόν πληροφορεῖ τὸ Κόκκινον Καπελάκι καὶ τὴν Καταρομάλλον διὰ τοῦ ἀρίστου πολὺ τὰ ὀνόματα ψευδωνύμων των, συγχαίρει δὲ τὴν δευτέραν διὰ τὰς ὠραίας ἐπιστολάς: πού μου στέλλει καὶ τὰ ἔξωθεν Εὐθύμια που πέρνει: — ὁ Τ. ποικίλος τῶν Ποιητικῶν ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Θεσσαλικοῦ Τακύνθου καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι περ-νᾷ πολὺ καλὰ μὲ τοὺς ὑπάρχουσας του: — τὸ Ἐθ-σμιον Ἀνθος ἀσπάζεται τὸ Κναοῦν Σπῆ-Λιον, τὸ συγχαίρει διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις του, καὶ πῶς περὶ εἰς τὸ Ἀσπρὸν: — τὸ Κο-ρινθιακὸν Κῆμα ἀσπάζεται τὸν Σεντεμυῖνον Σικιόνιον καὶ τὸν μακαρίζει ποῦ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὠραίαν Χαλκίδα: πληροφορεῖ δὲ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκίρας ὅτι τὴν διεθύσιν του εἰμφορεῖ νὰ ἴδῃ εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ του: μεταβάλλουσα τὴν πατρίδα εἰς «Πειραία». — ἡ Ἐσπερινοῦλα δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Ἐσπερίας Ἀδρας προτα-θείσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολήν τῆς: — ἡ Μόνωσις ἐπιθυμεῖ πολὺ καὶ αὐτὴ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν Κελευτίστραν ὡς ἔχουσα μεγα-λὴν ἀνάγκην καὶ ὑπομονῆς, καὶ περιμένει ἀνυ-πομονῶς τὰ Μ. Μ. τῆς: — ἡ Σπαρτιάτις Κε-λευρία συγχαίρει τὴν Κικὴν Πιπινουποῦλον διὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Παλλεῖου Βραβείου: — ἡ Φιλόμορος Νεῖρις ἀσπάζεται τὴν Ναυσι-κῶν: — ἡ Ρομαντικὴ Καρδιά ζητεῖ ἀλληλο-γραφίαν μὲ τὴν Ἐσπερινοῦλα καὶ Ἀλῆον τοῦ Κηφισοῦ: — ὁ Βολιώτικος Κραστὶ ἀσπάζεται τὴν Ἐρμιον Σαχάραν, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ χονδραῖνι, (ἀμὲρ τί; νὰ λιγνεύσῃ): — τὸ Σοβ-ρετα-Φέρτα ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Λουλουδιοῦ τῆς Καρδίας πληροφορεῖ δὲ τὸν Ἀφρικανικὸν Ἰ-Λιον ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θὰ τῷ εἴπῃ τὸν ὀνόμα του: — ὁ Κάθο - Κόρακας παρακαλεῖ τὴν Μαρίδαν τῆς Καρύστου καὶ τὸ Κῦκλειον Ἄσμα νὰ τῷ φανερώσῃν τὴν ὀνομα-τὰ των δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-ξουν: ἡ Ἀθῶν Καρδιά μὲ τὴν Ἀμαρυλλίδα, Νιόβην, Ἀγνὴν Φίλιαν, Ἐρμυδιὸν Σταυρὸν καὶ Παλλοῦσαν τοῦ Ἐνρίπου: — τὸ Σμαρτίν-ιον Περιδέραιον μὲ τὸν Νέμον, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, Θεσσαλικὸν Τάκινον, Ὁβελίκιον τῆς Κλεοπάτρας καὶ Καρδιογενώσσην: — ἡ Ἐ-φρασία Κόρη μὲ τὴν Κάρμεν Σίλδα Ἀτ-Λι-Ἄν καὶ Κόντε Ραπανάκην: — τὸ Σπῆ-Λιον Δοξαπατῆρ μὲ τὴν Μάρκαν τῶν Παρισίων, Λευκὴν Διάβολον, Κορινθιακὸν Κῆμα, Ἀγ-γεῖλον τῆς Ἀγάτης καὶ Τηλέμαχον: — ἡ Ἐ-φρασίαν Μαργαρίτα μὲ τὸν Ἐρμιον τῆς Βου-τυρίας, Χιακὸν Κόκκινον, Χιακὸν Ὁρφέα καὶ Χιακὴν Παρσέληνον: — ἡ



